

“ମିଠେ ବରତେ:— ନିଜର ଆତ୍ମା ରୂପୀ ବ୍ୟାଚେରୀକୁ ଚାନ୍ଦ କରିବାର ଚିନ୍ତା କର, ନିଜର ସମସ୍ତକୁ ପରଚିନ୍ତନରେ ନଷ୍ଟ କର ନାହିଁ, କଥାରେ ଅଛି ଅପନୀ ଘୋଟ୍ ତୋ ନିଶା ଚଢ଼େ ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବୁଝିବା ଭଳି ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଏତେ ସମୟ ଏବଂ ଏତେ ବିସ୍ତାରରେ ବୁଝାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା କାହିଁକି ପଡ଼ୁଛି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ଜ୍ଞାନ ଦେବା ପରେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲା କି ନାହିଁ ଏକଥା ମଧ୍ୟସ୍ତ ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପୁନର୍ବାର ସୁଧାରୀବାର ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏହି ସୂକ୍ଷ୍ମବୃକ୍ଷର ଏବଂ ବୀଜର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ବାବା ଦେଉଛନ୍ତି ଯେଉଁ କାରଣରୁ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଇଛି । ଯଦି ବାବା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର ମନ୍ତ୍ର ଦେଇ ଚାଲିଯିବେ ତେବେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଉପାଧି ମଧ୍ୟସ୍ତ ମିଳିବ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ରୁହାଣୀ ବାବା ବସି ରୁହାଣୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବଙ୍କୁ ଏହିଠାରେ ହିଁ ପୂଜା କରିଥା’ନ୍ତି, ଯଦିଓ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଇଏ ପୂର୍ବରୁ ଆସିକରି ଯାଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ଯେଉଁଠାରେ ଲିଙ୍ଗ ଥିବାର ଦେଖୁଛନ୍ତି ସେଠାରେ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏକଥା ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଶିବ ପରମଧ୍ୟାମର ନିବାସୀ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ଏଠାକୁ ଆସିକରି ଯାଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ସ୍ୱାମୀ ତିଆରି କରି ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ସମୟରେ ସ୍ୱାଦ କରାଯାଇଥାଏ ତେବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆସିଥାଏ ଯେ ସିଏ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ପରମଧ୍ୟାମ ନିବାସୀ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଶିବ ବୋଲି କହି ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି, ତାଙ୍କ ଉପରେ କର୍ଷାର, ଫଳ, ଜଳ, ଆଦି ଚଢ଼ାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେ ସ୍ୱାମୀ ତ ଜଡ଼ ଅଟନ୍ତି । ଜଡ଼ର ହିଁ ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି, ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ସିଏ ଚୈତନ୍ୟ, ତାଙ୍କର ନିବାସ ସ୍ଥାନ ପରମଧ୍ୟାମ ଅଟେ । ଲୋକମାନେ ଯେବେ ପୂଜା କରିଥା’ନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଥାଏ ଯେ ଇଏ ପରମଧ୍ୟାମ ନିବାସୀ ଅଟନ୍ତି, ଏଠାକୁ ଆସିକରି ଯାଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତ ଏହି ଚିତ୍ର ତିଆରି କରାଯାଇଛି, ଯାହାର ପୂଜା କରାଯାଉଛି । ସେହି ଚିତ୍ର ବାସ୍ତବରେ ଶିବ ନୁହଁନ୍ତି, ଏହା ତାଙ୍କର ପ୍ରତିମା ଅଟେ । ତେବେ ଦେବତା ମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ତ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟସ୍ତ ଜଡ଼ ଚିତ୍ର ରହିଛି, ଚୈତନ୍ୟ ରୂପ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଚୈତନ୍ୟ ରୂପେ ଯେଉଁ ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ, ଏକଥା ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ତଳକୁ ଆସିଥିବେ, ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ଜାଣୁଛ ଯେଉଁ ପୂଜ୍ୟ ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ ସେମାନେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେହି ଆତ୍ମା ରହିଛି, ଆତ୍ମାର ନାମ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉନାହିଁ, ବାକି ଶରୀରର ନାମ ବଦଳି ଯାଉଛି । ସେହି ଆତ୍ମା କୌଣସି ନା କୌଣସି ଶରୀରରେ ଅଛି, ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତ ନେବାର ହିଁ ଅଛି । ତୁମେ ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପୂଜା କରୁଛ, ଯିଏ ପ୍ରଥମେ ଶରୀର ଧାରଣ କରିଆସିଥିଲେ (ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ପୂଜା କରୁଛ) ଏହି ସମୟରେ ତୁମର ଖିଆଲ ଚାଲୁଛି, ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ବାବା ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଯେଉଁ ଚିତ୍ରର ପୂଜା କରୁଛୁ ସିଏ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପଦବୀଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଏହି ଭାରତରେ ହିଁ ଚୈତନ୍ୟ ରୂପରେ ଥିଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ନାହାନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ବୁଝୁନାହାନ୍ତି ଯେ ଏମାନେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଭିନ୍ନ ନାମ ରୂପ ଧାରଣ କରି ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା କାହାରି ଖିଆଲରେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଆସୁନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏବେ ନାହାନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟସ୍ତ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଉପାସାର ପ୍ଳାନ୍ ଅନୁସାରେ ତୁମେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଚୈତନ୍ୟ ରୂପରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେବ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଖିଆଲ ଆସୁ ନାହିଁ, ବାକି ଏତିକି ନିଶ୍ଚିତ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ଏମାନେ ପୂର୍ବରେ ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହାଙ୍କର ଜଡ଼ଚିତ୍ର ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଚୈତନ୍ୟ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ — ଏହା କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ୮୪ ଲକ୍ଷ ପୁନର୍ଜନ୍ମ କହିଦେଉଛନ୍ତି, ଏକଥା ମଧ୍ୟସ୍ତ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆତ୍ମା ୮୪ ଜନ୍ମ ହିଁ ନେଉଛି ୮୪ ଲକ୍ଷ ଯୋନି ନୁହେଁ । ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ରାମ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କର ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚିତ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉଥିବ । ଏଠାରେ ପରୀକ୍ଷାରେ ସମସ୍ତେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୂପରେ ତ ଥିବେ ନା । ଏହିଠାରେ ହିଁ ପୁରୁଷାରଥ କରିଚାଲୁଛନ୍ତି । ଯଦି ରାମଙ୍କର ନାମ ଏତେ ବିଶ୍ୱାସ୍ତ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବେ, ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବେ କିଛି ଜଣାପଡ଼ୁନଥିବାରୁ ସେହି କଥାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ସବୁ କଥା ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ଏହା ଅପେକ୍ଷା କାହିଁକି ନିଜର ସମସ୍ତ ସଫଳ ନକରିବା । ତେଣୁ ନିଜର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ବ୍ୟାଚାରୀ ଚାନ୍ଦ କର । ଅନ୍ୟର କଥା ଚିନ୍ତା କରିବା ତ ପରଚିନ୍ତନ ହୋଇଗଲା । ଏବେ ତ ନିଜର ଚିନ୍ତନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆମେ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ସ୍ୱାଦ କରିବୁ । ରାମଙ୍କ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟସ୍ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପଡୁଥିବେ । ନିଜର ବ୍ୟାଚେରୀ ଚାନ୍ଦ କରୁଥିବେ କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ନିଜର ବ୍ୟାଚେରୀ ଚାନ୍ଦ କରିବାକୁ ହେବ । କୁହାଯାଏ ନିଜେ ଚିନ୍ତନ କଲେ ନିଶା ଚଢ଼େ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେବେ ତୁମେ ସତ୍ୟପ୍ରଧାନ ଥିଲ ତୁମର ପଦ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁନର୍ବାର ପୁରୁଷାରଥ କର, ମୋତେ

ସ୍ବାଦ କର ତେବେ ବିକରଣ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହା ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ ନା । ଏହି ଚିନ୍ତନ କରି-କରି ତୁମେ ସତତପ୍ରୟାନ ହୋଇଯିବ, ନାରାୟଣଙ୍କୁ ସମରଣ କରିବା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ନାରାୟଣ ହେବୁ, ଅନ୍ତିମ କାଳରେ ଯିଏ ନାରାୟଣଙ୍କୁ ସମରଣ କରିବେ..... । ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ବାଦ କରିବାକୁ ହେବ, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ପାପ କଟିବ । ପୁଣି ତୁମେ ନାରାୟଣ ହେବ, ଏହା ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚତମ ଯୁକ୍ତି ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବଳ ଜଣେ ନାରାୟଣ ତ ରହିବେ ନାହିଁ ନା, ତାଙ୍କର ପୁରା ବଂଶାବଳୀ ରହିବେ । ବାବା ତୁମକୁ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚତମ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ରାଜଯୋଗର ଢ଼ଞ୍ଚାନ, ତେଣୁ ତୁମକୁ ପୁରା ବିଶ୍ରାମ ମାଳିକ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ, ସେତେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପରେ ଫାଇଦା ପାଇବ । ପ୍ରଥମତଃ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ କେହି-କେହି ଏଭଳି ଲେଖିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଅମ୍ଭଙ୍କ ଆତ୍ମା ଆପଣଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛି । ଆତ୍ମା ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଲେଖିଥାଏ । ଆତ୍ମାର ସମ୍ପର୍କ ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ରହିଛି । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅମ୍ଭଙ୍କ ଶରୀରର ନାମ-ରୂପ ଧାରଣ କରିଛି ଏକଥା ନିଶ୍ଚିତ କହିବାକୁ ପଡିବ କାହିଁକି ନା ଆତ୍ମା ଧାରଣ କରିଥିବା ଶରୀରର ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ନାମ ରହିଥାଏ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଆପଣଙ୍କର ସନତାନ ଅଟେ । ମୋ ଆତ୍ମା ଧାରଣ କରିଥିବା ଶରୀରର ନାମ ଅମ୍ଭଙ୍କ । ଆତ୍ମାର ନାମ ତ କେବେ ବଦଳୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅମ୍ଭଙ୍କ ଶରୀରଧାରୀ ଅଟେ । ଶରୀରର ନାମ ତ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବା ଦରକାର । ନଚେତ୍ କାରୋବାର ଚାଲିଯାଉ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଶରୀରରେ ଅସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ଆସୁଛି, ଏହାଙ୍କର ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ଏହି ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ତୁମକୁ ପାଠ ପଢାଇବାକୁ ଆସିଛି । ଏହା ମୋର ଶରୀର ନୁହେଁ, ମୁଁ ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି, ପୁଣି ନିଜର ଧ୍ୟାନକୁ ଚାଲିଯିବି । ମୁଁ ଆସିଛି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ମନ୍ତ୍ର ଦେବା ପାଇଁ, ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଦେଇ ଚାଲିଯାଉଛି । ନାଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ପଡୁଛି ଯେ କେଉଁ ପରମ୍ପରାନ୍ତ ସୁଧରିଗଲେଣି, ପୁଣି ଅଧିକ ସୁଧରିବାର ଶିକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଯଦି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର ଢ଼ଞ୍ଚାନ ଦେଇ ଚାଲିଯିବେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଢ଼ଞ୍ଚାନର ସାଗର ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ, କେତେ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ତୁମକୁ ବୁଝାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । କଳ୍ପବୃକ୍ଷର, ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସବୁକଥା ବିସ୍ତାରରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସଂକ୍ଷେପରେ ଅର୍ଥାତ୍ ମନମନାଉବ । କିନ୍ତୁ ଏପରି କହି ଚାଲିଯିବେ ନାହିଁ ତ । ପିଲାମାନଙ୍କର ପାଳନା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିବ । କେତେକ ସନତାନ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ପକାଇ ପୁଣି କେଉଁଆଡେ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଅମ୍ଭଙ୍କ ଆତ୍ମା ଯାହାର ନାମ ଅମ୍ଭଙ୍କ ଥିଲା, ସିଏ ବହୁତ ଭଲ ପଢୁଥିଲା — ସ୍ମୃତି ତ ଆସିବ ନା । ପୁରୁଣା-ପୁରୁଣା ପିଲାମାନେ କେତେ ଭଲ ଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ମାୟା ଗ୍ରାସ କରି ଦେଉଛି । ଆରମ୍ଭରୁ କେତେ ଆସିଥିଲେ ତୁରନ୍ତ ବାବାଙ୍କର ପୋଷ୍ଟ ସନତାନ ହୋଇ ରହୁଥିଲେ । ଭଟ୍ଟୀ ହେଲା, ଏଥିରେ ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା କଲେ ପୁଣି ମାୟା ସେମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରାସ କରିଦେଲା । ତେଣୁ ଏଠାରେ ରହିପାରିଲେ ନାହିଁ, ପୁଣି ଷହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ଏହପରି ହେବ । କେତେ ଚାଲିଗଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୃକ୍ଷର ଅଧା ତ ଚାଲିଗଲେ । ଯଦିଓ ବୃକ୍ଷର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ ପୁରୁଣାମାନେ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି, ଜାଣିଛନ୍ତି - ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କିଛି ନିଶ୍ଚିତ ଆସି ପଡିବେ । ସ୍ମୃତି ଆସିବ ଯେ ଆମେ ବାବଙ୍କ ପାଖରୁ ପଢୁଥିଲୁ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନେ ପଢୁଛନ୍ତି । ଆମେ ହାରିଗଲୁ, ପୁଣି ସେମାନେ ଆସିବେ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଅନୁମତି ଦେବେ, ତଥାପି ଆସି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି କିଛିନା କିଛି ଭଲପଦ ମିଳିଯିବ ।

ବାବା ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି — ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ, ମୋତେ ସ୍ବାଦ କର ତେବେ ପାପ କଟିଯିବ ଏବେ ତୁମେ କିପରି ସ୍ବାଦ କରୁଛ, କ'ଣ ଏକଥା ଭାବୁଛ ଯେ ବାବା ପରମଧ୍ୟାନରେ ଅଛନ୍ତି ? ନାଁ ବାବା ତ ଏଠାରେ ରଥରେ ବସିଛନ୍ତି । ଏହି ରଥ ବିଷୟରେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ । ଏହାଙ୍କର ଶରୀରରେ ହିଁ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଥିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କୁ ପରମଧ୍ୟାନରେ ସ୍ବାଦ କରୁଥିଲୁ କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଜାଣିନଥିଲୁ ଯେ ସ୍ବାଦ କରିବା ଦ୍ଵାରା କ'ଣ ହେବ, ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ସଂସ୍ପର୍ଶ ଏହି ରଥରେ ବସି ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସତ୍ତ୍ଵଗୁଣଯୁଗରେ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ବାଦ କରିବାର ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ସ୍ବାଦ କର, ମୁଁ ଏହି ରଥରେ ରହି ତୁମକୁ ଢ଼ଞ୍ଚାନ ଦେଉଛି । ମୁଁ ନିଜର ମଧ୍ୟ ପରିଚୟ ଦେଉଛି ଯେ ମୁଁ ଏଠାରେ ଅଛି, ଆଗରୁ ତୁମେ ଭାବୁଥିଲୁ ମୁଁ ପରମଧ୍ୟାନ ନିବାସୀ । ଏଠାରୁ ଆସିକରି ଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେବେ ଆସିଥିଲେ ଏକଥା ଜଣା ନଥିଲା । ଏଠାକୁ ତ ସମସ୍ତେ ଆସିକରି ଯାଉଛନ୍ତି ନା, ଯାହାଙ୍କର ବି ଚିତ୍ର ଅଛି, ସେମାନେ ଏବେ କେଉଁଠାରେ ଅଛନ୍ତି, ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଯାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ପୁଣି ନିଜ ସମୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ପୁଣି ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଅଭିନୟ କରିଚାଲୁଛନ୍ତି । ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ତ କେହି ହେଲେ ଯାଉନାହାନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ଯିବାପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଅନ୍ତ, ନୂଆ ଦୁନିଆର ଆରମ୍ଭ ହେବା ଦରକାର । ଯାହାକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସତ୍ତ୍ଵଗୁଣ କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ଢ଼ଞ୍ଚାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ପାଖରେ ଅଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଶରୀର ଜଳିଯାଉଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ଚାଲିଯାଉଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ କଳିଯୁଗ ହୋଇଥିବାରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କଳିଯୁଗରେ ହିଁ ଜନ୍ମ ନେବେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିବା ସମୟରେ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନେଉଥିଲେ । ଏକଥା ଜାଣିଛ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ନିରାକାର ଦୁନିଆରେ ହିଁ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏକଥା ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି ନା । ସେଠାରୁ ଆସି ଏଠାରେ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଜୀବାତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଆସି ଜୀବାତ୍ମା ହେବାକୁ ପଡିବ, ପୁଣି କରମାନୁସାରେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତ ନେଇକରି ଯିବେ ନାହିଁ, ନଚେତ୍ ପ୍ରଳୟ ହୋଇଯିବ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବର୍ଣ୍ଣନା ଅଛି ପ୍ରଳୟ ହୋଇଗଲା କିନ୍ତୁ ଫଳାଫଳ କିଛି ବି ଦେଖାଉ ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଦୁନିଆ କେବେ ଖାଲି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଗାୟନ ରହିଛି ରାମ ଗଲେ, ରାବଣ ଗଲେ ଯାହାଙ୍କର ବହୁତ ପରିବାର ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ଦୁନିଆରେ ରାବଣ ସଂପ୍ରଦାୟ ରହିଛି ନା । ରାମ ସଂପ୍ରଦାୟ ତ ବହୁତ କମ୍ ଅଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗ ଡରେଡାରେ ହିଁ

ରାମଜ୍ଞକର ସଂପର୍କଦାୟକ ଥିଲେ । ଏଥିରେ ବହୁତ ଫରକ ରହିଥାଏ । ପରେ ପୁଣି ଆହୁରି ଶାଖା-ପରଶାଖା ବାହାରିଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ବୀଜ ଏବଂ ବୃକ୍ଷକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ । ବାବା ସବୁ କିଛି ଜାଣିଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଜଣାନର ସାଗର କୁହାଯାଉଛି । ଯଦି ଗୋଟିଏ କଥା କହିଥାଆନ୍ତେ ତେବେ ପୁଣି ଗାସ୍ତର ଆଦି ମଧ୍ୟ ରଚନା ହୋଇପାରି ନଥାନ୍ତା । କଲ୍ପବୃକ୍ଷର ବିସ୍ତାର ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମୂଳ କଥା ତ ପରଥମ ନମ୍ବର ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ହେଲା ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରିବା । ଏଥିରେ ହିଁ ମେହନତ ରହିଛି ଏହା ଉପରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ଆଧାର ରହିଛି । ବାକି ବୃକ୍ଷକୁ ତ ତୁମେ ଜାଣିଗଲଣି । ଦୁନିଆରେ ଏହି କଥାକୁ କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ସବୁ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀଙ୍କର ତିଥି ତାରିଖ ଆଦି ସବୁ ବତାଉଛ । ଅଧାକଲ୍ପରେ ସମସ୍ତେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ବାକି ସୁରକ୍ଷାବଂଶୀ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ଅଛନ୍ତି । ଏହାଙ୍କ ପାଇଁ ବହୁତ ଯୁଗ ହେବ ନାହିଁ ନା । ତାହା ମଧ୍ୟ ଦୁଇଟି ଯୁଗ ଅଟେ । ସେଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ କମ୍ ରହିବେ । ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନମତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ନିଜ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଉଦ୍‌ଧୃତକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଆସି ଜଣାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ରଚୟିତା ବାବା ହିଁ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜଣାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଭାରତବାସୀ ତ ବିଲକୁଳ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପୂଜା କରି ଚାଲିଛନ୍ତି, ମୁସଲମାନ, ପାରସି ଆଦି ଯିଏ ଆସିଲା ତାଙ୍କୁ ପୂଜା କରିବାରେ ଲାଗିପଡୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ନିଜର ଧର୍ମ ଏବଂ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟମାନେ ସମସ୍ତେ ନିଜ-ନିଜର ଧର୍ମକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଣାଅଛି ଅମୃତ ଧର୍ମ କେବେ, କିଏ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ବାକି ସତ୍ୟଯୁଗ ତରୋର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ କାହାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ । ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଏହା ଶିବବାବାଙ୍କର ରୂପ ଅଟେ । ସିଏ ହିଁ ଉତ୍ତର ଉତ୍ତର ପିତା ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ କୃଷ୍ଣାଙ୍ଗକର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଶିବବାବାଙ୍କ ପରେ ସିଏ ପୂଜ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ନା । ସନ୍ଦେହ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଗୀତାର ଉଗ୍ରବାନ ବୋଲି ଭାବି ନେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କେହି ଶୁଣାଇଲା ବାଲା ଦରକାର ତେବେ ଯାଇ ତାଙ୍କଠାରୁ ବରଷା ମିଳିବ । ବାବା ହିଁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଦୁଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ କରାଇଲାବାଲା ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବରହମାଣ୍ଡକର ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପନା ଶତ୍ରୁକରଣ ଦ୍ଵାରା ବିନାଶ, ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପାଳନା — ଏହା ମଧ୍ୟ ଲେଖୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଉଦ୍‌ଧୃତ କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବି ବୁଝିନାହାନ୍ତି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା ହେଉଛି ନିରାକାରୀ ସୃଷ୍ଟି, ଏହା ହେଲା ସାକାରୀ ସୃଷ୍ଟି, ସୃଷ୍ଟି ତ ଏଇ ଗୋଟିଏ, ଏହିଠାରେ ହିଁ ରାମ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହେଉଛି । ସମସ୍ତ ମହିମା ହିଁ ଏଠାକାର ଅଟେ । ବାକି ସୂକ୍ଷ୍ମବତନର କେବଳ ସାକ୍ଷାତକାର ହେଉଛି । ମୂଳବତନରେ ଆତ୍ମମାନେ ରହିଥାନ୍ତି ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସି ଅଭିନୟ କରନ୍ତି । ବାକି ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ କ'ଣ ଅଛି । ଏହାକୁ ଚିତ୍ରରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଯାହା ବିଷୟରେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ଭଳି ସୂକ୍ଷ୍ମବତନବାସୀ ଫରିସ୍ତା ହେବାର ଅଛି । ଫରିସ୍ତାମାନଙ୍କର ବିନା ହାତ ମାଂସର ଶରୀର ହୋଇଥାଏ । କହନ୍ତି ନା — ଦର୍ପିତା ରୁଷି ନିଜର ହାତ ମଧ୍ୟ ସଞ୍ଚା ହା କରିଥିଲେ । ବାକି ଶତ୍ରୁକରଣ ଗାୟନ ତ କେଉଁଠାରେ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ବରହମାଣ୍ଡ-ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ମନଦିର ଅଛି, ଶତ୍ରୁକରଣ କିଛି ନାହିଁ । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ବିନାଶ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ବାକି ସିଏ ଏପରି ଆଖି ଖୋଲିବା ଦ୍ଵାରା ବିନାଶ କରି ନଥାନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ପୁଣି ହିଂସାର କାମ କିପରି କରିବେ । ନା ଦେବତାମାନେ ଏଭଳି କରିଥାନ୍ତି । ନା ଶିବବାବା ଏପରି କରିବା ପାଇଁ ନିରୁଦ୍‌ଧେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି । ତେବେ ନିରୁଦ୍‌ଧେଶ ଦେଲାବାଲା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଦୋଷ ଆସିଯାଇଥାଏ ନା । କହିଲାବାଲା ହିଁ ଫରିସ୍ତାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ଶିବ-ଶତ୍ରୁକରଣକୁ ଏକ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ସ୍ଥାପନ କର, ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଶିବ-ଶତ୍ରୁକରଣକୁ ସ୍ଥାପନ କର । ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ପତିତ -ପାବନ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଉଗ୍ରବାନ ଅର୍ଥ ସହିତ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏକଥା କେହି ଜାଣିନଥିବାରୁ ଚିତ୍ର ଦେଖି ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵରେ ପଡୁଛନ୍ତି । ଅର୍ଥ ତ ନିଶ୍ଚିତ କହିବାକୁ ପଡିବ ନା । ବୁଝିବାରେ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ । ବିରଳ କେହି କୋଟିକରେ ଗୋଟିଏ ବାହାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ଯିଏ, ଯେପରି ଅଟେ, କୋଟିକରେ କେହି ଜଣେ ହିଁ ମୋତେ ଚିହ୍ନି ପାରିବେ । ଆରକ୍ଷା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସନ୍ଦେହରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) କୌଣସି କଥାରେ ଚିନ୍ତନ କରିବାରେ ନିଜର ସମୟକୁ ନଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ । ନିଜର ସଂଗ୍ରହଚକ୍ଷୁରେ ଖୁସିରେ ରହିବାର ଅଛି । ନିଜ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତନ କରି ଆତ୍ମାକୁ ସତ୍ତ୍ଵପ୍ରଧାନ କରିବାର ଅଛି ।

(୨) ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ଏକାନ୍ତରେ ରହିବା ସହିତ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ ସମ୍ମୁଖି ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ସର୍ବବର୍ଣ୍ଣରେଷୁ ବିଧିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ରଖି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଏକ ଆତ୍ମା ଏହି ସମ୍ମୁଖରେ ରହିବା ସହିତ ଶରୀରକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଦୈନିକ ସମ୍ମୁଖିଠାରୁ ଉଦ୍‌ଧୃତରେ ରହି ପରମାତ୍ମ ସନ୍ଦେହର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା କମଳ ଆସନଧାରୀ ହୁଅ । କମଳ ଆସନ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସୂଚକ ପ୍ରତୀକ । ଏହିଭଳି କମଳ ଆସନଧାରୀ ଆତ୍ମମାନେ ଦୈନିକ ସମ୍ମୁଖିଠାରୁ ସଂଗ୍ରହ ଉଦ୍‌ଧୃତରେ ରହିଥାଆନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଗାରୀରିକ ସମ୍ମୁଖି ନିଜ ଆତ୍ମକୁ ଆକର୍ଷିତ

କରିନଥାଏ । ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବାଞ୍ଜୁ ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ଫରିସ୍ତା ରୂପ ବା ଦେବତା ରୂପ ସରବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଥିଲା ସେହିପରି ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ଯ ସାଂଜାତାବିକ ଭାବରେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ସ୍ଥିତି ସରବଦା ରହିବା ଦରକାର, ତାହାହେଲେ କୁହାଯିବ ଦୈହିକ ସ୍ମୃତିଠାରୁ ଉତ୍ପତ୍ତିରେ । ଏହିଭଳି ଦୈହିକ ସ୍ମୃତିଠାରୁ ଉତ୍ପତ୍ତିରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ତୁମର ବିଶେଷତା ବା ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ପ୍ରସାଦ ଅଟେ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମୋର ବୋଲି ଭାବିବା ହିଁ ଦେହ-ଅଭିମାନ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****